

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

12 ינואר 2020

ת"פ 54607-07-19 מדינת ישראל נ' גבור(עציר)

לפני כבוד השופט יובל ליבדרו

המאשימה

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד ענבל חיים

נגד

הנאשם

יעקוב ג'בור – בעצמו
ע"י ב"כ עוה"ד סמיר אבו עאבד

פרוטוקול

גזר דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן המייחס לו ביצוע עבירה של החזקת נשק ואביזר נשק, עבירה לפי סעיף 144(א) רישא + סיפא לחוק העונשין, התשל"ז – 1977.
2. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי בתאריך 4.7.2019 החזיק הנאשם ברכבו נשק מסוג M-16 ומחסנית ריקה, כשהם עטופים במגבת, ומונחים בתוך שקית שהוחזקה בתוך מזרון מגולגל, במושב האחורי של הרכב.
3. במסגרת ההסדר לא הייתה הסכמה בין הצדדים לעניין העונש וכל צד טען באופן חופשי.
4. המאשימה טענה בכתב ועל-פה כי מתחם העונש ההולם נע בין שנתיים לארבע שנות מאסר ועתרה היא לעונש שנמצא בחלק העליון של מתחם העונש לו טענה. בנוסף עתרה המאשימה להפעיל מאסר מותנה בן ארבעה חודשים מת"פ 16256-02-17 (להלן: "המאסר המותנה") במצטבר לעונש המאסר שיוטל על הנאשם במסגרת תיק זה. עוד עתרה המאשימה להטיל על הנאשם עונשים של מאסר על תנאי, קנס והפעלת התחייבות כספית מתיק קודם.
- המאשימה הדגישה בטיעוניה את הערכים המוגנים, את הקושי בחשיפת עבירות הנשק, את הסיכון הטמון לציבור ולביטחון המדינה כתוצאה מעבירות נשק, את נסיבות ביצוע העבירה, לרבות טיבו של הנשק אותו החזיק הנאשם ואת הצורך בהרתעה. המאשימה הפנתה לנתונים שליליים שעלו מתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של הנאשם, לרבות להמלצה להטיל על הנאשם עונש מוחשי. המאשימה הפנתה בטיעוניה למרשם הפלילי של הנאשם, ובמסגרת זו

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

12 ינואר 2020

ת"פ 54607-07-19 מדינת ישראל נ' גבור(עציר)

התייחסה גם למאסר המותנה התלוי ועומד כנגד הנאשם. המאשימה טענה כי המאסר המותנה הוא בר הפעלה בעניינו, אף שהוא מתייחס לעבירות אלימות. המאשימה טענה כי שימוש במבחן הענייני-מהותי לצורך בחינת תחולת המאסר המותנה, להבדיל מהמבחן הטכני, צריך להוביל להפעלת המאסר המותנה שכן עבירת נשק היא עבירה שיש בה יסוד של אלימות, וזאת גם בהינתן העובדה שבמקרה זה הנשק לא היה טעון. המאשימה הפנתה לפסיקה בתמיכה לטיעוניה.

5. ב"כ הנאשם טען כי מתחם העונש ההולם נע בין ששה לששה עשר חודשי מאסר. ב"כ הנאשם עתר להסתפק בתקופת מאסר החופפת את תקופת מעצרו של הנאשם, דהיינו ששה חודשי מאסר. ב"כ הנאשם הרחיב בטיעונו אודות נסיבותיו האישיות של הנאשם, כפי שהן השתקפו בתסקיר שירות המבחן; אודות הודאתו של הנאשם במיוחס לו ולקיחת האחריות על ידו ואודות נסיבות ביצוע העבירה. ב"כ הנאשם התייחס אל הפסיקה אליה הפנתה המאשימה וביקש להבחן בינה לבין הנסיבות בתיק דנן. בנוסף הפנה ב"כ הנאשם עצמו אל פסיקה שיש בה לטעמו כדי לתמוך בעמדה העונשית שהציג. ב"כ הנאשם טען כי יש לדחות את עמדת שירות המבחן לפיה הנאשם אינו מתאים להליך טיפולי. בעניין זה טען ב"כ הנאשם כי שירות המבחן לא מציע הליך טיפולי באופן סיסטמטי לתושבי האזור דוברי השפה הערבית. ב"כ הנאשם הוסיף כי עת הציגה המאשימה עמדתה העונשית האמורה, הפלתה היא לרעה את הנאשם, וזאת ביחס למקרה אחר, של נאשם ישראלי המתגורר ב"התנחלות" כלשונו של ב"כ הנאשם, בו הגבילה עצמה המאשימה בטיעוניה לעונש של מאסר לריצוי בעבודות שירות, וזאת חרף כך שבאותו מקרה החזיק הנאשם בשני כלי נשק שלא כדן.

6. הנאשם הביע צער על שעשה, הוסיף כי אביו נפטר לפני כחודש עת היה במעצר, כי הוא אב לילדה קטנה וביקש את רחמי בית המשפט.

7. בעניינו של הנאשם הוגש כאמור תסקיר של שירות המבחן. מהתסקיר עולה כי הנאשם כבן 24, נשוי ואב לפעוטה בת שמונה חודשים, מתגורר ברהט, סיים 12 שני"ל, עבד בשש השנים שקדמו למעצרו בעסק משפחתי בתחום חומרי הבניין ושיווק גז לבישול. בתסקיר ישנו פירוט של המבנה המשפחתי של הנאשם, ולפיו אביו נשוי לחמש נשים ולו כחמישים ילדים. כן צוין כי אביו של הנאשם נפטר לאחרונה (עת הנאשם היה במעצר) ממחלת סרטן ממנה סבל. נמסר עוד כי אשת הנאשם כעסה על הנאשם שביצע העבירה בתיק והנאשם מצדו הוסיף בהקשר זה כי הוא מחכה להשתחרר על מנת להחזיר אותה לחיקו ולתקן את העוול שגרם.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

12 ינואר 2020

ת"פ 54607-07-19 מדינת ישראל נ' גבור(עציר)

שירות המבחן התייחס בתסקיר גם לעברו הפלילי של הנאשם; לסכסוך המשפחתי שיש
לנאשם עם חלק מבני משפחתו; ללקיחת האחריות על-ידי הנאשם לביצוע העבירה (תוך שציין
כי אדם מהרשות הפלשתינאית אותו הכיר הוא שהציע לו לרכוש את הנשק, אותו רכש לצרכי
תחושת בטחון); לתחושות האשם והחרטה שהנאשם חש ולקשר של הנאשם בעבר עם שירות
המבחן.

השירות התרשם כי התפקיד שסיגל הנאשם לעצמו במסגרת המשפחה בחוסר התאמה לנתוניו,
והנסיבות המשפחתיות שתוארו, השפיעו על זהותו העצמית של הנאשם, על אימוץ דפוסי
חשיבה והתנהגות שוליים ומכשילים, על גבולות פנימיים מטושטשים ועל קושי בבחינת
השלכות מעשיו ולקיחת אחריות עליהם. שירות המבחן העריך כי להחזקת הנשק תפקיד
להוכחת מילוי הציפיות, יוקרה וסטטוס בחברתו לתפיסתו, וכי באם לא יחזיק נשק הוא עלול
להיתפס כנחות וכפחדן. עוד התרשם השירות כי התנהגותו של הנאשם בעת ביצוע העבירה
מבטאת קושי לשלוט ולווסת את דחפיו ורצונותיו ולהפעיל שיקול דעת מעמיק לבחירותיו.
שירות המבחן סבור כי העובדה שהנאשם בחר לבצע את העבירה בתיק זה, חרף כך שנידון
לסנקציות עונשיות קודמות בגין עבירות שונות, מלמדת על דפוסי התנהגות בעייתיים שאינם
עומדים בקו אחד עם החוק ומסגרותיו.

שירות המבחן סבור כי כל אלה מגבירים את הסיכון להתנהגות עוברת חוק מצידו של הנאשם.
שירות המבחן סבור כי חרף העובדה שהנאשם גילה יציבות תעסוקתית, גילה אמפתיה לאשתו
והרתיעה המסוימת שחש כתוצאה מהליך המשפטי ומחירו, אין מקום לבוא בהמלצה טיפולית
או שיקומית בעניינו, וזאת נוכח חומרת העבירה, התייחסותו הבעייתית אליה, הקושי לערוך
התבוננות מעמיקה, והערכת הסיכון להתנהגות עוברת חוק בעתיד.

בסופו של תסקיר המליץ שירות המבחן על השתתפות עונש מוחשי לצד מאסר מותנה, עונש אשר
יהיה בו כדי לחזק את ההרתעה ולהציב גבולות בפני הנאשם. לצד זאת, ובשים לב לכך שמדובר
בנאשם צעיר אשר נמצא בצומת קריטי בחייו, המליץ שירות המבחן על שילוב הנאשם בהליך
טיפול במסגרת המאסר.

דיון

8. סבורני כי מתחם העונש ההולם צריך לנוע בין עונש של 20 חודשי מאסר לעונש של 30 חודשי
מאסר. בקביעת המתחם התחשבתי בערכים החברתיים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם, בענישה
הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כפי שאפרט להלן.

9. הנאשם פגע בערכים של שמירה על שלום הציבור ובטחונו, לרבות הגנה על חיי אדם, שמירה
על שלטון החוק והסדר הציבורי.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

12 ינואר 2020

ת"פ 19-07-54607 מדינת ישראל נ' גבור(עציר)

10. ניסיון החיים במציאות הישראלית מלמד כי ישנו בסיס מוצק לחשש כי נשק שהוחזק באופן לא חוקי יימצא בסופו של יום בידי גורמים עברייניים או עוינים שיעשו בו שימוש לפגיעה בגוף ובנפש. בע"פ 5220/09 הייתם עוואודה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו) (להלן: "עניין עוואודה") התייחס בית המשפט העליון לחומרה שבעבירות הנשק:
- "...נשק הוא נשק הוא נשק, ובנסיבות הישראליות נשק בידיים לא מורשות עלול להתגלגל למקום לא טוב, וכדברי האומר "מחזה שבמערכתו הראשונה נראה אקדח, עשוי האקדח לירות במערכה האחרונה..."**
11. בענייננו, מידת הפגיעה בערכים אלו היא משמעותית כעולה מסוג הנשק והמחסנית שנמצאה יחד איתו.
12. ביחס לענישה הנוהגת קבע בית המשפט העליון כי יש לתת ביטוי עונשי הולם ומרתיע לעבירות הנשק ולתת משקל גבוה לאינטרס הציבורי ולצורך להרתיע עבריינים לבצע עבירות דומות. לעניין זה ראו ע"פ 5604/11 נאסר נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו):
- "לא אחת עמד בית משפט זה על החומרה היתרה הנובעת לעבירות נשק בכלל, ולעבירת החזקת נשק בפרט...ולפיכך, מחייבת ליתן ביטוי עונשי הולם ומרתיע באמצעות הרחקת מבצע העבירה מן החברה לתקופה מסוימת..."**
- בשנים האחרונות חוזר בית המשפט העליון פעם אחר פעם על הצורך להחמיר בענישה בעבירות נשק, כך למשל נאמר בע"פ 4460/11 מדינת ישראל נ' פאיד (פורסם בנבו), כי:
- "הגיעה השעה להחמיר בעבירות של החזקת נשק ושימוש בו. נשק המוחזק שלא כדין עלול למצוא דרכו לידיים עוינות ועלול גם לשמש למטרות פליליות".**
- כן ראו ע"פ 1323/13 חסן ואח' נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו).
- הפסיקה בעבירות הנשק היא מגוונת ותלויה בנסיבות ה"עושה" לרבות בעברו הפלילי ובנסיבות ה"מעשה" לרבות סוג הנשק, כמות הנשק או התחמושת, משך הזמן שהנשק הוחזק, האם נעשה בנשק שימוש והתכלית שלשמה הוחזק הנשק.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

12 ינואר 2020

ת"פ 54607-07-19 מדינת ישראל נ' גבור(עציר)

1 בע"פ 5968/19 עמאר שיך אלעיד נ' מדינת ישראל (פורסם באתר בתי המשפט, 23.10.19) אליו
2 הפנתה המאשימה, חזר בו המערער מהערעור בהמלצת בית המשפט. במקרה זה נדון הנאשם
3 בבית המשפט המחוזי לעונש של 24 חודשי מאסר בגין ביצוע עבירה של החזקת נשק (דמוי
4 רובה סער M-16).

5
6 בע"פ 761/07 מדינת ישראל נגד אדרי (פורסם בנבו, 22.2.2007) נידון עניינו של נאשם שעוכב
7 לבדיקה עת היה ברכבו, ונמצאו עליו אקדח, מחסנית ותחמושת עטופים, ואשר הוטל עליו
8 עונש של 12 חודשי מאסר בבית המשפט המחוזי. ערעור המדינה על קולת העונש התקבל ובית
9 המשפט העליון הכפיל את העונש לתקופה של 24 חודשי מאסר.

10
11 בע"פ 3156/11 ג'מיל זראיעה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 14.12.2011), נדחה ערעורו של
12 מערער שנתפס במסגרת חיפוש שגרתי לאחר שהסליק ברכבו בו נסע אקדח מסוג
13 "סמיטיווטסון", מחסנית טעונה בכדורי אקדח וקופסאות עם כדורי אקדח. בית המשפט
14 העליון הותיר על כנו עונש של 24 חודשי מאסר שהשית עליו בית המשפט המחוזי, וזאת
15 למרות שלא נעשה שימוש בנשק ולא הייתה כוונה לעשות בו שימוש.

16
17 בע"פ 2892/13 מוחמד עודתאללה נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו, 29.9.2013), נדחה ערעורו
18 של המערער שברכבו בו נהג נתפס אקדח ובו מחסנית ריקה מכדורים מוסתר מתחת לשטיחון
19 של כסא הנהג. בית המשפט העליון הותיר על כנו עונש של 21 חודשי מאסר.

20
21 בע"פ 135/17 מדינת ישראל נגד סמיר בסל (פורסם בנבו, 08.03.2017), נידון עניינו של נאשם
22 שהוביל נשק מסוג תת – מקלע מאולתר ומחסנית ששייכים לבן משפחתו למקום מסתור, שם
23 החזיק בהם שבוע ימים עד שהעבירם לאחר שרכש אותם. בית המשפט העליון קיבל את ערעור
24 המדינה על קולת העונש, ומבלי למצות את הדין עם הנאשם כדרכה של ערכאת הערעור, המיר
25 אותו ל-18 חודשי מאסר חלף 12 חודשי מאסר שנגזרו עליו בבית המשפט המחוזי.

26
27 בע"פ 6294/10 אלקיעאן ואח' נגד מ"י (פורסם בנבו, 13.02.2011) – דחה בית המשפט העליון
28 את ערעורם של נאשמים שהורשעו בהחזקת אקדח טעון ומחסנית. בגין מעשים אלו נדונו
29 המערערים ל-10 חודשי מאסר בפועל.

30
31 ברע"פ 7344/18 מוחמד מג'יד נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו, 21.10.2018) נדחתה בקשת
32 רשות ערעור של נאשם אשר נידון בבית משפט השלום לעונש של 6 חודשי מאסר לריצוי

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

12 ינואר 2020

ת"פ 54607-07-19 מדינת ישראל נ' גבור(עציר)

1 בעבודות שירות, עונש אשר בוטל במסגרת ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי אשר קבע כי
2 העונש הראוי הוא 8 חודשי מאסר לריצוי בפועל לצד ענישה נלווית. באותו מקרה הורשע
3 הנאשם בעבירה של החזקת נשק, בכך שהחזיק במתחם ביתו חפץ דמוי רובה סער מסוג M-
4 4/M-16 אשר באמצעותו ניתן לירות כדור שבכוחו להמית אדם שהונח בתוך תיק ולצידו
5 מחסנית תואמת.

6
7 בעפ"ג (מחוזי-ב"ש) 22885-05-17 **אלאסד נ' מדינת ישראל** (05.07.2017), דחה בית המשפט
8 המחוזי את ערעורו של נאשם שהורשע בהחזקת נשק ומחסנית המכילה 10 כדורים והותיר
9 על כנו עונש של 21 חודשי מאסר.

10
11 אציין כי חלק מהפסיקה שפורטה לעיל מתייחסת לנסיבות קלות יותר בהן הנשק שהוחזק היה
12 אקדח ולא רובה סער כמו במקרה דנן. מאידך גיסא, חלק מהפסיקה התייחסה לנסיבות
13 מחמירות יותר בהן הנשק היה טעון בכדורים או שהוחזקו מספר כלי נשק או שדובר בהרשעה
14 גם בעבירה חמורה יותר של נשיאת נשק, אם כי בנסיבות דומות לענייננו.
15 אציין עוד, כי נתתי דעתי גם לפסק הדין אליו הפנה ב"כ הנאשם בת"פ (שלום ב"ש) 24269-10-
16 18 **מדינת ישראל נ' רשאד אבו כף** בו נגזר על הנאשם, שהחזיק בסמוך לביתו רובה סער מסוג
17 M-16, כשהוא עטוף בבד ונמצא בתוך שק יוטה, בהסדר "סגור", עונש של 16 חודשי מאסר.
18 הוסבר באותו מקרה כי ההסדר נבע בין היתר מקשיים ראייתיים.

19
20 13. ביחס לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה נתתי משקל לסוג הנשק – רובה M-16, שהוא כלי
21 נשק התקפי בעל פוטנציאל קטילה משמעותי; לעובדה כי בצמוד לנשק החזיק הנאשם
22 מחסנית; לעובדה שהנאשם הטמין את הנשק בתוך מגבת, שקית ומזרון במושב האחורי של
23 הרכב, דהיינו במקום שבו יש לו גישה מהירה וזמינה לנשק; לנזק שנגרם בפועל מההחזקה
24 ולנזק שעלול היה להיגרם.

25
26 למותר לציין כי אין בדברי הנאשם לפיהם רכש את הנשק מתושב הרשות הפלשתינאית לצורכי
27 "תחושת ביטחון" כדי להצדיק הקלה עמו, וזאת אף אם נקבל טענתו לפיה לא תכנן להשתמש
28 בנשק. אין לקבל תפיסה שאותה הציג הנאשם לפיה לצורך תחושת ביטחון מחזיקים בנשק,
29 לא כל שכן נשק שהוא למעשה רובה התקפי. תחושת ביטחון יש להשיג באמצעים כשרים
30 ובדרכים חוקיות וככל שנדרש יש לפנות לרשויות החוק.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

12 ינואר 2020

ת"פ 54607-07-19 מדינת ישראל נ' גבור(עציר)

14. לא מצאתי בענייננו לחרוג ממתחם העונש ההולם ובתוך מתחם העונש ההולם מצאתי לתת משקל להודאת הנאשם, הודאה שיש בה משום לקיחת אחריות וחיסכון בזמן שיפוטי. כן נתתי משקל לגילו הצעיר של הנאשם ולנסיבותיו האישיות – משפחתיות. נתתי משקל גם לאמור בתסקיר שירות המבחן. לצד לקיחת האחריות מצד הנאשם יש לתת משקל גם להתרשמות שירות המבחן לעניין דפוסי ההתנהגות של הנאשם, התייחסות הנאשם לביצוע העבירה והמסוכנות הנובעת מן הנאשם להמשך ביצוע העבירות. נתתי דעתי גם להמלצתו העונשית של השירות – להשית עונש מוחשי לצד עונש מאסר מותנה.

כאן המקום להתייחס אל טענת ב"כ הנאשם בדבר עמדה עקרונית שלילית של שירות המבחן לעניין אפשרות שילוב נאשמים דוברי השפה הערבית בהליכי טיפול. סבורני כי יש לדחות מכל וכל טענה זו של ב"כ הנאשם, אשר נטענה מן השפה אל החוץ ללא כל ביסוס. בתיקים רבים נחשף מותב זה למאמצים רבים וכנים שמשקיע שירות המבחן בשילוב נאשמים בכלל ונאשמים דוברי השפה הערבית בפרט בהליכי טיפול, וחזקה על שירות המבחן כי פועל הוא ללא לאות להגשים את תכליתו המקצועית ביחס לכלל האוכלוסייה. אף את הטענה הדומה שהעלה ב"כ הנאשם ביחס לעמדה העונשית שהציגה המאשימה בתיק זה ביחס לתיק אחר בו הנאשם "מתגורר בהתנחלות", יש לדחות מאותם טעמים. אף אם במקרה אחד הציגה המאשימה עמדה עונשית מקלה מזו שהציגה במקרה דנן אין בכך כדי ללמד על הפליה פסולה. ראשית, ב"כ הנאשם לא הציג את נסיבות אותו מקרה ולא הבהיר מה היו השיקולים שהוצגו לעמדה חריגה זו של המאשימה. שנית, כבדרך שגרה המאשימה מציגה עמדה עונשית דומה לזו שהוצגה בתיק שלפני, בעניינם של כלל הנאשמים, ללא הבדל של מין, דת או גזע.

מוטב היה שב"כ הנאשם ימנע מלהעלות טענות אלה הן כלפי שירות המבחן והן כלפי הפרקליטות.

15. מעבר לכל האמור נתתי דעתי גם לעברו הפלילי של הנאשם הכולל שלושה רישומים, כאשר האחרון מביניהם, משנת 2019, המתייחס לעבירה של תקיפה הגורמת חבלה. שני הרישומים הקודמים של הנאשם הם מבית המשפט לנוער, רישומים שהתיישנו.

המאסר המותנה

16. כאמור לנאשם מאסר מותנה, שהצדדים חלוקים בשאלת תחולתו. בגזר הדין שניתן בת"פ 16256-02-17 הוטל על הנאשם עונש של "4 חודשי מאסר על תנאי, לתקופה של 3 שנים

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

12 ינואר 2020

ת"פ 54607-07-19 מדינת ישראל נ' גבור(עציר)

1 מהיום, שלא יעבור כל עבירת אלימות". לצד זאת הוטל גם עונש של חתימה על התחייבות
2 להימנע מביצוע העבירה, אף היא שלא לעבור כל עבירת אלימות.

3
4 17. המאשימה טוענת כאמור, כי עצם החזקת הנשק מפעילה את המאסר המותנה וזאת חרף
5 העובדה שהנשק לא היה טעון. המאשימה הבהירה כי בעניין זה יש לתת משקל לפוטנציאל
6 הנוק הכרוך בהחזקת הנשק.

7 ב"כ הנאשם מאידך טען כי המאסר המותנה אינו חל תוך שביקש להבחין את ענייננו מהמקרה
8 שנדון ברע"פ 4065/18 ישראל איאסו נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו, 30.08.2018) (להלן:
9 "עניין איאסו"), אליו הפנתה המאשימה.

10
11 18. המחלוקת בין הצדדים היא למעשה מחלוקת פרשנית ובאה לידי מיצוי בשאלה האם עבירה
12 של החזקת נשק נכנסת תחת כנפי "עבירת אלימות".
13 סבורני כי במחלוקת שבין הצדדים יש לבכר את עמדת המאשימה.

14
15 19. אין ספק כי על רכיבי התנאי, ובעיקר רכיב מהותה של העבירה המפעילה, להיות ברורים
16 ובהירים, כשלטעמי זהו "וריאנט" של עקרון הבהירות המהווה חלק מעקרון החוקיות. בעניין
17 זה ראו בין היתר רע"פ 5798/00 סעיד ריזי נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(3)1 בפסקה 12; ע"פ
18 6420/10 קלאודיו סלסנר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 23.08.2011), פסקה יג' (להלן: "עניין
19 סלסנר").

20
21 יחד עם זאת, בחיי המעשה לא פעם בית המשפט מגדיר את העבירה המפעילה במסגרת התנאי
22 באופן של קביעת סוג עבירה, בין אם לפי חומרתה (עבירה מסוג פשע או עוון למשל) ובין אם
23 לפי מאפייניה (עבירת מין או עבירת רכוש) ולא נוקב בעבירה קונקרטית כעבירת התנאי.
24 אף בענייננו נוסח המאסר המותנה באופן דומה - "שלא יעבור כל עבירת אלימות".

25
26
27 20. המונח "אלימות" במשפט הוא תלוי הקשר.
28 בדנ"א 4811/93 "סלע" חברה לביטוח בע"מ נגד יעקב שלו (פורסם בנבו, 29.9.1993) התייחס
29 בית המשפט העליון למונח זה בהאי לישנא:

30 לתיבה "אלימות" יש אכן משמעות לוואי שגרתית של מעשה כוחני
31 כפשוטו. אולם, בעת פרשנותו של ביטוי במסגרת הקשרו הענייני אין
32 להסתפק בהגדרתו לפי ההסתברות ברוב המקרים, אלא יש לפנות לכל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

12 ינואר 2020

ת"פ 54607-07-19-19 מדינת ישראל נ' גבור(עציר)

המשמעויות האפשריות; קרי, יש לדלות מתוכו את כל קשת המשמעויות
האפשריות. אגב, מכאן גם נובע, בין היתר, כלל הפרשנות המקובל, לפיו
יתכן ולאותו ביטוי יהיו משמעויות שונות בחוקים שונים או בהקשרים
שונים באותו חוק. המשמעויות השונות מושפעות מן הקשר הניסוחי
ולעיתים אף מותחמות על ידיו; אולם, מגוון הפירושים יכול ויעלה מריבוי
האפשרויות הפרשניות הנובעות ממהותה של המלה ומתוך המכלול של
משמעויותיה.

הפועל היוצא מן האמור לעיל הוא, כי בכל הקשור למובנה של מילה יש
לפנות לכל קשת האפשרויות של משמעותה, וכי בהיעדר אות וסימן לכך
באומד דעת הצדדים אין לתחום ולצמצם את גבולותיה למשמעות
המקובלת בלבד".

אכן התייחסות זו של בית המשפט העליון אל המונח "אלימות" ניתנה במסגרת הליך אזרחי,
ואף אם יש מקום לסברה כי על כללי הפרשנות להיות מותאמים להליכים פליליים, נראה כי
גם במישור הפלילי ניתנה למונח "אלימות" פרשנות מרחיבה.
ברע"פ 8188/09 שלומי דבורה נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו, 25.10.2009) התייחס בית
המשפט העליון למושג ה"אלימות":

"מנקודת מבטה של תורת המוסר אפשר לטעון, כי בכל עבירה יש מן האלימות.
אך במישור המשפטי ברי כי אין המונח אלימות מקיף את שלל המעשים
המנויים בדיני העונשין שלנו. יש מבין העבירות הקולעות במובהק לגדריה של
התנהגות אלימה, ויש אחרות המצריכות בחינה מעמיקה יותר... אמת,
לאלימות פנים רבות. קשת המעשים הבאים בגדרה היא רחבה".

21. פשיטא שיסודות עבירת החזקת הנשק (התנהגות-החזקה; נסיבה-נשק; יסוד נפשי של מודעות
ויסוד חפצי של מחשבה פלילית) לא חופפים, אף לא באופן חלקי לאיזו מעבירות האלימות
הטבעיות והמוכרות המפורטות בפרק י' לחוק העונשין שעניינו בפגיעות גוף, ולכן נראה ממבט
ראשון כי אין תחולה למאסר המותנה בעניינו. תימוכין לתפיסה זו ניתן למצוא בעובדה
שעבירת החזקת נשק ממוקמת בפרק אחר לגמרי מעבירות האלימות, בפרק ח' לחוק העונשין,
שעניינו בפגיעה בסדרי המשטר והחברה ולא בפרק י' שעוסק בעבירות שענינן פגיעות בגוף.

22. חרף האמור, אין מקובל עוד לבחון את תחולת המאסר המותנה על פי מבחן טכני של בחינת
יסודות עבירת התנאי והשוואתם אל יסודות העבירה המפעילה, כי אם נכון הוא להשתמש

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

12 ינואר 2020

ת"פ 54607-07-19 מדינת ישראל נ' גבור(עציר)

במבחן מהותי, שמשמעותו בחינת מעשיו של הנאשם בעבירה המאוחרת תוך התמקדות בשאלה האם הם מגשימים באופן מהותי את האיסור שנקבע בעבירת התנאי.

בעניין זה נקבע בע"פ 49/80 עמוס מסילתי נגד מדינת ישראל, פ"ד לד(3) 808 (להלן: "עניין מסילתי"), פסקה 3, קבע בית המשפט העליון את המבחן באמצעותו יקבע האם יש תחולה למאסר מותנה:

"המבחן להפעלת התנאי אינו מבחן טכני-פורמלי אלא מבחן מהותי-ענייני. השאלה אינה אם הנאשם הועמד לדין והורשע בעבירה המפורטת בתנאי (התנאי "גניבה" – ההרשעה "גניבה"), אלא השאלה היא האם התנהגותו הפלילית של הנאשם (עליה הועמד לדין והורשע) מקיימת את היסודות של עבירת התנאי... ההשוואה הראויה אינה בין יסודות עבירת התנאי כפי שהיא מופיעה בספר החוקים, לבין יסודות העבירה בה הורשע הנאשם, כפי שהיא מופיעה בספר החוקים. ההשוואה הראויה היא בין יסודות עבירת התנאי כפי שהיא מופיעה בספר החוקים, לבין היסודות המתקיימים בהתנהגותו של הנאשם, כפי שהורשע עליהם, הלכה למעשה".

23. בית המשפט העליון נדרש לא פעם לשאלת תחולת מאסר מותנה מקום בו עבירת התנאי הוגדרה כ"עבירת אלימות" או "עבירה שיש בה יסוד של אלימות". במספר פסקי דין נקבע כי גם מקום בו העבירה המאוחרת כללה אך פוטנציאל לפגיעה, להבדיל מפגיעה ישירה וממשית, תחשב העבירה כעבירת אלימות באופן מהותי.

כך למשל בע"פ 308/06 מדינת ישראל נגד יונתן סבן (פורסם בנבו, 15.05.2006) נדונה סוגיה דומה של תחולת מאסר מותנה בו עבירת התנאי הוגדרה כעבירת אלימות ואילו העבירה המפעילה הייתה עבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה. בית המשפט העליון מצא להחיל המאסר המותנה תוך שהבהיר כי:

"הגדרת עבירת התנאי כ'עבירת אלימות הינה הגדרה רחבה הכוללת בתוכה כל עבירה שעניינה איסור על פגיעת גוף האדם... השימוש בכלי רכב כמתואר ביסודות העבירה כרוך באלימות במובן זה שהוא כרוך סיכון לחיי בני-אדם ושלמות גופם. ברי, כי אדם המסכן במזיד את בטיחותו ושלמו של המשתמש בנתיב תחבורה נוהג התנהגות אלימה כלפיו אגב השימוש ברכב, והוא מבצע בכך עבירת אלימות על פי תוכנו ומהותו של מושג זה".

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

12 ינואר 2020

ת"פ 54607-07-19 מדינת ישראל נ' גבור(עציר)

כך למשל, בע"פ 1894/14 אנדרג'או גבריאל צ'אקול נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו
13.01.2015) נבחנה שאלת תחולתו של מאסר מותנה בגין עבירות אלימות מקום בו העבירה
המפעילה הייתה עבירה של נהיגה תחת השפעת אלכוהול (נהיגה שהובילה למוות ולחבלה של
נוסעים שנסעו ברכבו של הנאשם). בית המשפט העליון הדגיש כי:

"במקרה שלפנינו, המערער העמיד מספר חיי אדם בסיכון שעה שנכנס
לרכבו כשהוא שיכור ועייף. כפי שנפסק בעניין סבן, הגדרת עבירת התנאי
כ"עבירת אלימות" היא הגדרה רחבה הכוללת בתוכה כל עבירה שעניינה
איסור על פגיעה בחיי אדם (שם, בפסקה 7) כך, בעניין סבן, עבירת סיכון
חיי אדם בנתיבי תחבורה, לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין נקבעה כעבירת
אלימות המפעילה את המאסר המותנה (שם) בעניינו, אמנם מדובר
בעבירה שונה, של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים לפי סעיף 62(3)
641-ב) א (4)+(3) לפקודה, אשר ביסודותיה הטכניים אינה מגלה יסוד של
אלימות, אולם במובנה המהותי משמעותה העמדת חיי אדם בסיכון.
לצערנו, במקרה שלפנינו, הסיכון התממש ואכן חיי אדם נקטלו, ובהתאם
המערער הואשם והורשע בעבירת הריגה לפי סעיף 298 לחוק העונשין".
(דגש לא במקור, י"ל).

כך גם למשל בע"פ 49/88 חיים רוקח נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו, 27.4.1988), פסקה 7
נקבע כי: "שליחת אש בבית-עסק על-ידי שפיכת חומר דליק לתוכו הינה בבחינת מעשה
אלימות".

יצוין, כי בית המשפט העליון מצא במקרים מסוימים לקבוע כי גם עבירות שכוונו כלפי רכוש
יכול ויוגדרו כעבירות אלימות. ראו למשל רע"פ 6352/12 מחמוד סעד נגד מדינת ישראל
(פורסם בנבו, 23.09.2012) בו נדחתה בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי
אשר קבע כי עבירות של חבלה במזיד ברכב וניסיון גניבת רכב יכולות להפעיל מאסר מותנה
בו עבירת התנאי היא "עבירה שיש בה יסוד של אלימות והיא פשע".

הנה כי כן, המבחן הוא לא מבחן טכני של בחינת יסודות העבירה או בחינה האם העבירה
המפעילה מצויה בפרק של עבירות התנאי, כי אם בחינה מהותית. כך בכלל, וכך גם מקום בו
עבירת התנאי הוגדרה כעבירת אלימות, כאשר נקבע כי אלימות יכולה לבוא לידי ביטוי גם
כאשר מדובר בהתנהגות שיוצרת אך סיכון או פוטנציאל לפגיעה בחיי אדם או בשלומם.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

12 ינואר 2020

ת"פ 54607-07-19 מדינת ישראל נ' גבור(עציר)

24. ומה בעניין "החזקת נשק" – האם היא בבחינת מעשה אלימות? לטעמי התשובה לשאלה הזו צריכה להיות חיובית.

נשק מעצם טיבו וטבעו הוא חפץ אלים. אף הגדרתו בחוק העונשין מלמדת אודות כך. סעיף 144(ג') לחוק העונשין מגדיר "נשק" בסעיף זה כך: "(1) כלי שסוגל לירות כדור, קלע, פגז, פצצה או כיוצא באלה שבכוחם להמית אדם, וכולל חלק, אריזה בתחמושת של כלי כזה; (2) כלי שסוגל לפלוט חומר הנועד להזיק לאדם, לרבות חלק, אבזר ותחמושת לכלי כאמור... (3) תחמושת, פצצה, רימון או כל חפץ נפיץ אחר שבכוחם להמית אדם או להזיק לו, לרבות חלק של אחד מאלה".

מן האמור עולה, כי אדם שמחזיק "נשק" מחזיק בכלי שבכוחו להמית אדם ולמצער להזיק לו. משמע מדובר בכלי, חפץ, שהוא בעל יסוד מובנה של אלימות.

זאת ועוד, נשק הוא חפץ בעל יסוד מובנה של אלימות לא אך בשל הגדרתו כי אם גם בשל ההכרה של המסוכנות הנובעת ממנו במציאות הישראלית:

"... אך נשק הוא נשק הוא נשק, ובנסיבות הישראליות נשק בידיים לא מורשות עלול להתגלגל למקום לא טוב, וכדברי האומר 'מחזה שבמערכת הראשונה נראה אקדח, עשוי האקדח לירות במערכה האחרונה'" (עניין עוואודה פסקה י').

25. לטעמי אף נסיבות ביצוע העבירה בענייננו תומכות במסקנה כי החזקת הנשק גיבשה באופן מהותי ובאופן ענייני עבירת אלימות. הנאשם לא החזיק על קיר ביתו כלי ירייה מעוטר בעיטורים ייחודיים, ישן ונושן אותו קיבל בירושה מסבו שהחזיק בו במאה שעברה לשם הדוגמא (מבלי חלילה להכשיר נסיבות אלו). הנאשם החזיק ברובה, מסוג M-16, שידוע ומוכר כרובה סער, משמע כלי נשק התקפי, כשלצידו מחסנית. לא זו אף זו, הנאשם החזיק את הנשק בתוך רכבו וזאת כשהוא מוטמן בתוך מגבת, שקית ומזרון מגולגל.

הסבריו של הנאשם לפיה החזיק את הנשק לצורך תחושת ביטחון עצמי אינם משכנעים ולא קיבלו כל ביטוי בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה במסגרת עובדות כתב האישום המתוקן בו הודה. מכל מקום נפסק גם בהקשר זה כי "החזקה של כלי נשק על ידי מי שאינו מורשה בכך יש בה פוטנציאל להוביל להסלמה חמורה ולתוצאות קשות של כל אירוע בו יהיה מעורב אותו נושא נשק, וזאת אף מקום שהנשק מוחזק אך למטרות" הגנה עצמית בלבד" (רע"פ 5921/08 רביע רג'בי נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו, 6.5.2009);

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

12 ינואר 2020

ת"פ 54607-07-19 מדינת ישראל נ' גבור(עציר)

וכן "ואולם לטעמי יש ליתן משקל בכל מקרה לסיכון הגלום בכך שנשק בעל פוטנציאל קטילה מוחזק מבלי שיש עליו ועל בעליו פיקוח מוסדר של הרשויות, כאשר המחזיק נתון תמיד לסיכון שיתפתה לעשות שימוש בנשק, ולו ברגעי לחץ ופחד. סיכון זה שנשקף לציבור צריך להילקח בחשבון על ידי כל מי שמחזיק בידו נשק שלא כדין - גם אם אין הנשק מוחזק למטרת ביצוע של עבירות אחרות...אכן, הנסיבות של נשיאת הנשק במקרה זה אינן מציבות את האירוע ברף הגבוה והחמור של מגוון התרחישים בהם עשויה העבירה להתבצע. ויחד עם זאת, כפי שציין בית המשפט המחוזי, עצם נשיאת נשק חם בציבור שלא כדין, ובפרט על ידי אדם בלתי מיומן החושש כי ימצא עצמו במצב בו יאלץ להגיב לתקיפה או לאיום אפשריים, יש בה סיכון לשלום הציבור ולביטחוננו". (ע"פ 3300/06 סולטאן אבו סנינה נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו, 10.8.2006);

וכן: "כלי נשק דמוי M-16 כמו זה שביקש העורר למכור, לא נועד לסריגת גרביים, ומי שרוכש אותו עושה זאת לצרכים פליליים מובהקים, וחלילה גם לביצוע מעשי טרור" (בש"פ 6036/17 אסמעיל אבו עבד נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו, 2.8.2017) פסקה 5).

26. בע"פ (מחוזי-מרכז) 7062-04-18 ישראל איאסו ואח' נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו, 7.5.2019) (להלן: "עניין איאסו") שבעניינו הוגשה בקשת רשות הערעור בעניין איאסו כמפורט לעיל, התייחס בית המשפט המחוזי לסוגיה זוהי לזו שבעניינו וקבע כי:

"הנה כי כן, במעשי המערער 1, שהורשע בהחזקת נשק, היה טמון סיכון רב, והעובדה שקיימת הסתברות לא מבוטלת שכתוצאה מהחזקת הנשק תגרם פגיעה בחיי אדם או בשלמות גופו, מחייבת לדידנו הכרה במעשיו כעבירות שיש בהן "יסוד של אלימות" המצדיקים את הפעלת המאסר המותנה שהוטל עליו בתיק קודם. מסקנה זו מתחזקת אף לנוכח העובדה כי קיימת פגיעה בערך חברתי משותף בעצם ביצוע של עבירות של החזקת נשק ועבירות אלימות – זה ערך ההגנה על שלמות הגוף וביטחוננו של אדם, כפי שאף ציין בית המשפט קמא... נראה לנו כי המערער 1 בהחלט היה אמור לצפות כי התנאי שחל על כל עבירה "שיש בה יסוד של אלימות" יחול גם על עבירה של החזקת נשק, כשם שמצופה מאדם המחזיק כלי נשק לצפות שכלי הנשק, בפרט בהיותו טעון ומוכן לירי, יוביל לתוצאות הרסניות".

בעניינו של איאסו דחה בית המשפט העליון את בקשת רשות הערעור שהוגשה, תוך שהודגש בפסקה 11 להחלטה, כי: "אני סבור כי העבירה בה הורשע המבקש מקימה יסוד של אלימות.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

12 ינואר 2020

ת"פ 54607-07-19 מדינת ישראל נ' גבור(עציר)

1 כאמור, המבקש נתפס כשהוא מחזיק, יחד עם אחר, נשק מאולתר ובו מחסנית עם תשעה
2 כדורים, כשהוא טעון ומוכן לירי. בנסיבות אלה, הגם שהחזרת הנשק לכשעצמה לא הובילה
3 לתוצאה האפשרית של פגיעה בחיי אדם או בשלמות גופו, הרי שאין ספק שהיא יצרה סיכון
4 ממשי לחיי אדם".

5
6 אכן, בעניינו הנשק לא היה טעון בכדורים, ואולם לא ניתן לומר שבעניינו עצם החזקתו של
7 נשק התקפי דוגמת M-16 בידי מי שלא הוכשר לכך ומי שלא הורשה לכך לא נוצר סיכון לחיי
8 אדם, ולא מהוות מעשה אלים.

9
10 27. לתוצאה דומה בדבר תחולת התנאי בעניינו ניתן להגיע גם באמצעות מבחן משפטי אחר.
11 לאחרונה, במסגרת ע"פ 2352/19 דנילוב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 15.10.2019), נדרש
12 בית המשפט העליון למבחן המשפטי הראוי לצורך בחינת תחולת מאסר מותנה מקום בו
13 עבירת התנאי נקבעה על-פי סוג עבירה, כבעניינו. בית המשפט העליון הבהיר כי:
14 "...מבחן היסודות האמור (השוואת יסודות העבירה המפעילה עם יסודות עבירת התנאי
15 שהוזכר בעניין מסילתי י" ל') איננו חל כאשר עבירת התנאי מוגדרת באמצעות משפחת
16 עבירות, דוגמת 'עבירות נגד רכוש', 'עבירות סמים', 'עבירות מין' או 'עבירות אלימות' – ולא
17 באמצעות סעיפי עבירה ספציפיים כמו במקרה שלפנינו. במקרים אלו, ובהם בלבד, יחול
18 מבחן אחר: מבחן הרציונל, אשר מתמקד בערך החברתי המוגן על ידי האיסורים הקבועים
19 בעבירות התנאי. השאלה שתישאל בגדרו של מבחן זה, אם כן, היא האם הנאשם פגע באותו
20 ערך חברתי מוגן כאשר ביצע את העבירה הנוספת".

21
22 28. הערכים החברתיים המוגנים על ידי האיסורים הקבועים בעבירת התנאי בעניינו, "עבירת
23 אלימות" הם "שלמות הגוף והנפש וההגנה על הביטחון" (ראו למשל ע"פ 799/19 טגבו צ'קול
24 נגד מדינת ישראל, [פורסם בנבו, 18.7.2019] פסקה 9). לערכים אלה ניתן להוסיף גם ערכים
25 מוגנים של כבוד האדם ושלווה נפשו.

26
27 ובאילו ערכים מוגנים פגע הנאשם עת ביצע את עבירת החזקת הנשק? ביחס לעבירות נשק
28 נאמר כי: "בית משפט זה עמד לא פעם על החומרה הרבה שבעבירות נשק ועל הפגיעה
29 בערכים המוגנים של שלמות הגוף, חיי אדם ושלווה וביטחון ציבור הנפגעים מעבירות אלה...
30 חומרת עבירות אלו גלומה בפוטנציאל הנזק..." (ע"פ 971/19 מדינת ישראל נ' מחמד געביס
31 [פורסם בנבו, 11.7.2019], פסקה 8). וכן "בית משפט זה הדגיש לא אחת את חומרתן של
32 העבירות השונות בנשק אשר מסכנות באופן ישיר את שלום הציבור וביטחונו" (ע"פ 785/15

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

12 ינואר 2020

ת"פ 19-07-54607 מדינת ישראל נ' גבור(עציר)

פואקה נגד מדינת ישראל [פורסם בנבו, 6.12.2015], פסקה 16; וכן עניין איאסו בפסקה 15, דגש לא במקור, י"ל).

29. הנה כי כן, אף אם ניישם את מבחן הרציונל נגיע למסקנה זהה בדבר תחולתו של המאסר המותנה. הערכים המוגנים עליהם ביקש בית משפט השלום להגן באמצעות עבירת התנאי – עבירת אלימות – הם אותם ערכים בהם פגע הנאשם כשהחזיק את הנשק. המדובר בערכים של הגנה על חיי אדם, שלמות הגוף ושלוש הציבור.

30. מכל הטעמים שפורטו מעלה, דהיינו הן על בסיס המבחן המהותי והן על בסיס מבחן הרציונל (מבחן הערכים המוגנים) סבורני כי יש מקום גם להפעיל את ההתחייבות הכספית שהוטלה על הנאשם במסגרת ת"פ 17-02-16256, אשר במסגרתה התחייב "שלא לעבור כל עבירת אלימות".

31. שאלה נפרדת שעלתה במסגרת הטיעונים לעונש היא שאלת אופן הפעלת המאסר המותנה, מקום בו ימצא כי המאסר המותנה הוא אכן בר הפעלה. ב"כ הנאשם טען כי במקרה שכזה יש מקום לחפיפת המאסר המותנה וזאת משום שלא היה מודע לקיומו של המאסר המותנה עד לתחילת הדיון בטיעונים לעונש, כאשר הבהיר כי אף במלך המשא ומתן שהתנהל בין הצדדים לא הוזכר המאסר המותנה.

סעיף 58 לחוק העונשין קובע כלל ולפיו "מי שהוטל עליו עונש מאסר בשל עבירה נוספת והופעל נגדו עונש המאסר על תנאי, ישא, על אף האמור בסעיף 45, את שתי תקופות המאסר בזו אחר זו, זולת אם בית המשפט שהרשיעו בשל העבירה הנוספת ציווה, מטעמים שירשמו, ששתי התקופות כולן או מקצתן יהיו חופפות".

נוכח האמור, נראה כי יש להורות על הפעלת המאסר המותנה במצטבר לעונש המאסר שיוטל על הנאשם במסגרת התיק שבכותרת.

לטעמי אין מקום לקבל את טענת הסנגור לחפיפת המאסר המותנה למאסר שיוטל בשל כך שלא היה מודע לקיומו עד למועד הטיעונים לעונש. ב"כ הנאשם אישר כי המאסר המותנה מצוין במסגרת הרישום הפלילי שהעתקו הועבר לעיונו, ומכאן שאין לב"כ הנאשם להלין אלא על עצמו בעניין זה.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

12 ינואר 2020

ת"פ 54607-07-19 מדינת ישראל נ' גבור(עציר)

1 יחד עם זאת, אם מצאתי לחפוף באופן משמעותי את המאסר המותנה למאסר שיוטל על
2 הנאשם במסגרת התיק שבכותרת, הרי שהדבר נעשה בשל הזיקה הלא מובהקת שבין עבירת
3 התנאי לעבירה המפעילה (ראו ע"פ 2336/16 ריאד מזראייב נגד מדינת ישראל [פורסם בנבו,
4 14.12.2017], פסקה 32) ובשל כך שהודה הנאשם במיוחס לו ולקח אחריות על מעשיו.

14 32. לאור כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים :

15 א. 22 חודשי מאסר בפועל.

17 ב. אני מפעיל את המאסר המותנה בן 4 חודשים מת"פ 16256-02-17 באופן שמחציתו
18 תרוצה במצטבר לעונש המאסר שהוטל על הנאשם במסגרת תיק זה, ומחציתו תרוצה
19 בחופף.

20 סך הכל ירצה הנאשם 24 חודשי מאסר בפועל החל מיום המעצר.

22 ג. 12 חודשי מאסר על תנאי, לתקופה של 3 שנים מיום שחרורו מן המאסר, שהנאשם
23 לא יעבור עבירת נשק לפי סעיף 144 לחוק העונשין על חלופותיו השונות.

25 ד. קנס בסך 3,000 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-5 שיעורים חודשיים
26 שווים ורצופים, החל מיום 1.3.2020.

28 ה. אני מפעיל את ההתחייבות הכספית בת 5,000 ₪ מת"פ 16256-02-17. הנאשם ישלם
29 סכום זה ב- 10 שיעורים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.3.2020.

31 ניתן בזאת צו להשמדת המוצגים – הנשק והמחסנית, וזאת בכפוף לחלוף תקופת הערעור.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

12 ינואר 2020

ת"פ 54607-07-19 מדינת ישראל נ' גבור(עציר)

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום ט"ו טבת תש"פ, 12/01/2020 במעמד הנוכחים.

יובל ליבדרו, שופט

הוקלד על ידי קורין בן שבת